

[Freddy Madsen.]

Hvad angår spørgsmålet om udviklingen i Forbundsrepublikken, er det rigtigt, at der i den henvendelse, vi har fået, gøres opmærksom på forskellighederne. Dem synes jeg heller ikke vi skal lukke øjnene for, og jeg skal ikke male fanden mere på væggen, end det er rimeligt i denne sag, og ikke sige, at vi kommer ud i en ganske tilsvarende situation som den, man har oplevet i Vesttyskland. Men lad os se på hovedlinjerne i det, man her gennemfører. Nu tager man altså først lægeuddannelserne; det er helt stensikkert, at vi også får det på de humanistiske uddannelser, det er lige så sikkert, at de foranstaltninger, der her gennemføres, vil medføre, at der bliver kødannelser ved disse uddannelser, og at det efter al sandsynlighed — jeg tror godt, man kan sige det, og det har jeg tidligere sagt til ministeren — vil føre til, at vi får adgangsbegrænsning over hele feltet. Så undgår man ikke, at kampen om at komme igennem nåleøjet opstår. Man undgår ikke, at den i det mindste smitter af ned i gymnasiet, og jeg er også nogenlunde sikker på, at den med de ambitioner, man udbreder blandt forældrene, også vil komme til at spille en uhyggelig rolle i folkeskolen. Det er ikke sikkert, at det bliver helt så slemt, som det på nuværende tidspunkt er i Forbundsrepublikken, men jeg vil dog spørge ministeren: giver det ikke en smule uro i sjælen at se, hvad der sker dernede? Giver det ikke også nogle onde anelser om, at selv om det ikke bliver helt så slemt, som det er dér, kan det blive galt nok også hos os?

Steen Folke (VS):

Som den gode lærerinde ministeren også er, siger hun mildt bebrejdende og lidt træt til mig, at hun da gerne skal gentage, hvad hun allerede én gang har forklaret mig, hvorfor hun er imod lodtrækning som adgangsbegrænsningsmetode. Nu er det ikke sådan, at jeg bare har været en opmærksom elev, der ikke hørte og forstod, hvad ministeren sagde første gang. Sagen er den, at første gang jeg fik et svar, fik jeg det i undervisningsudvalget bag lukkede døre, og jeg synes, at ministerens argumentation fortjente at komme frem her i lyset fra talerstolen.

Jeg skal ikke gå ind i nogen argumenta-

tion omkring synspunkter om lodtrækning som adgangsbegrænsningsmetode; sådan set vil jeg først og fremmest opfordre ministeren til at diskutere det med de socialdemokratiske uddannelsesforskere. VS har hele tiden understreget, at vi er imod adgangsbegrænsning, uanset hvilken metode man anvender. Det er selvfølgelig det primære for os; jeg har bare sagt, at skulle det endelig være, mente jeg, at lodtrækning var at foretrække.

Det, der kalder mig på talerstolen, er i øvrigt mere en anden ting, en ting, som ikke har så meget at gøre med substansen i denne diskussion, for den mener jeg under alle omstændigheder er spildt krudt. Ministeren undlod at svare på noget, jeg bad om at få svar på i første runde, og jeg vil da gerne prøve en gang til; det har nemlig også noget at gøre med noget, der er foregået bag undervisningsudvalgets lukkede døre. Det ville selvfølgelig være lettere, hvis man kunne åbne dørene til de udvalg, sådan at vi ikke behøvede at lave dobbeltarbejde og få tingene frem to gange. Jeg vil gerne endnu en gang bede ministeren om over for folketinget at gentage den argumentation, som hun fremførte over for mig i et samråd i undervisningsudvalget, da hun afviste at indhente de berørte institutioners kommentarer til dette lovforslag. Jeg mener i virkeligheden, det er et ret væsentligt spørgsmål. Der er tale om et meget afgørende, meget vidtrækkende og i bemærkningerne særdeles detaljeret forslag om adgangsbegrænsning. Jeg mener, det havde været overordentlig rimeligt at indhente i det mindste de berørte institutioners kommentarer til det, vel vidende, at der var kort tid og alt muligt andet, men ministeren brugte jo ikke argumentationen, at det af tidsmæssige grunde ikke kunne lade sig gøre, men en mere principiel argumentation for, hvorfor ministeren ikke mente, at de forskellige institutioner, universiteter og andre højere læreanstalter skulle have adgang til at udtale sig om dette lovforslag. Og det vil jeg gerne bede hende om at gentage her.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Da nu fru Kristine Heltberg her i anden omgang understregede, at hendes parti ikke gik ind for stopprøverne, kan jeg måske